

DAVID YOUNG

Ο ΛΥΚΟΣ
ΤΗΣ
ΣΤΑΖΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

Κ Ε Δ Ρ Ο Σ

David Young: *Ο λύκος της Στάζι*
Τίτλος πρωτοτύπου:
David Young: *Stasi Wolf*

ISBN 978-960-04-4956-3

Μετάφραση: Φίλιππος Χρυσόπουλος
Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-διόρθωση: Αναστασία Παπασταθοπούλου
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *David Young*, 2017

© *Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2019*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • [www.facebook.com / kedros.gr](http://www.facebook.com/kedros.gr)

e-mail: books@kedros.gr

Για τη Στέφανι, τη Σκάρλετ και τον Φέργκους

1

Ιούλιος 1975

Ανατολικό Βερολίνο

Η oberleutnant* Κάριν Μίλερ κάρφωσε το βλέμμα της στον σπυριάρη νεαρό που καθόταν απέναντί της στο δωμάτιο ανακρίσεων της Κάιμπελστρασε.

Εκείνος ανταπέδωσε το βλέμμα πίσω από μια κουρτίνα από λιγδιασμένα μαύρα μαλλιά μέχρι τον ώμο και μια αυθάδεια που φοβόταν πως δεν θα του έβγαινε σε καλό στα κελιά προφυλάκισης της Αστυνομίας του Λαού.

Για μια στιγμή η Μίλερ δεν είπε τίποτα, ρούφηξε τη μύτη της και κοίταξε τις σημειώσεις της.

«Είσαι ο Στέφαν Λάουτερμπεργκ, ετών δεκαεννέα, διαμέρισμα 3019, πολυκατοικία 431, στο Φίσεριντζελ στην πρωτεύουσα. Σωστά;»

«Αφού ξέρεις ότι είναι σωστά».

«Και είσαι κιθαρίστας σε ένα ποπ συγκρότημα που λέγεται...», η Μίλερ κοίταξε πάλι τις σημειώσεις της, «...Hell Twister. Σωστά;»

Ο νεαρός έβγαλε έναν κουρασμένο αναστεναγμό.

«Σωστά;» επανέλαβε η Μίλερ.

«Είμαστε ροκ συγκρότημα», είπε εκείνος.

«Χμ».

* Στο τέλος του βιβλίου, ακολουθώντας την επιλογή του συγγραφέα, υπάρχει γλωσσάρι με τις γερμανικές λέξεις που απαντούν στο κείμενο. (Σ.τ.Μ.)

Η Μίλερ φρόντισε να το σημειώσει, όχι όμως επειδή την ένοιαζε η σχολαστικότητα του νεαρού. Αισθανόταν κάποια συμπάθεια για εκείνον πάντως. Όπως εκείνος ένιωθε ότι δεν έπρεπε να βρίσκεται εκεί και να ανακρίνεται από μια αστυνομικό της Αστυνομίας του Λαού, έτσι και εκείνη δεν πίστευε ότι είχε καταταγεί για να κάνει τέτοιες δουλειές. Ήταν ντετέκτιβ του τμήματος ανθρωποκτονιών. Ήταν η πρώτη γυναίκα επικεφαλής ομάδας του τμήματος ανθρωποκτονιών της Κρίπο σε ολόκληρη τη Λαϊκή Δημοκρατία. Είχε κάνει καλά τη δουλειά της – κατά τη γνώμη της τουλάχιστον – και να που την είχαν μεταφέρει από το τμήμα ανθρωποκτονιών του Μίτε και την είχαν ανταμείψει με απαίσιες μικροδουλειές της Βόπο όπως αυτή. Δουλειές που θα έπρεπε να τις κάνει κάποιος βλάκας με στολή. Η Μίλερ αναστέναξε, έκλεισε το στίλο της και το ακούμπησε πάνω στο γραφείο.

«Κοίτα, Στέφαν. Μπορείς να μου κάνεις τη ζωή εύκολη, ή να την κάνεις δύσκολη. Εύκολη, αν παραδεχτείς το παράπτωμά σου, σου κάνουμε μια προειδοποίηση και φύγεις από δω. Θα ξαναρχίσεις να παίζεις με τους...», κοίταξε πάλι τις σημειώσεις της. Θυμόταν τέλεια το όνομα του συγκροτήματος, αλλά δεν ήθελε να του δώσει την ικανοποίηση ότι το ήξερε, «...με τους Hell Twister αμέσως. Δύσκολη, αν κάνεις τον εξυπνάκια. Τότε θα σε κλείσουμε σε ένα κελί εδώ όσον καιρό θέλουμε. Όποιες ελπίδες έχεις για να πας στο πανεπιστήμιο, ή να βρεις αξιοπρεπή δουλειά, θα είναι παρελθόν».

Ο Λάουτερμπεργκ γέλασε ρουθουνίζοντας.

«Αξιοπρεπή δουλειά, συντρόφισσα oberleutnant;» η χρήση του βαθμού ήταν πασπαλισμένη με σαρκασμό. «Σε αυτή τη μικρή σκοτοχώρα;»

Κούνησε το κεφάλι του και χαμογέλασε.

Η Μίλερ αναστέναξε πάλι και πέρασε τα χέρια της από τα σκούρα ξανθά μαλλιά της, βαριά και υγρά από την αποπνικτική καλοκαιρινή ζέστη.

«Εντάξει. Όπως θέλεις, Στέφαν Λάουτερμπεργκ, την Κυριακή, δεκάτη πέμπτη Ιουνίου αυτού του χρόνου, η συντρόφισσα Γκέρντα Χουτμάχερ σε ανέφερε επειδή έκανες υπερβολικά δυνατό θόρυβο στο διαμέρισμα της οικογένειάς σου με ηλεκτρικά ενισχυμένη μουσική. Και όταν εκείνη σου παραπονέθηκε αυτοπροσώπως, απάντησες με ένα αντισοσιαλιστικό ανέκδοτο. Ένα ανέκδοτο για τον σύντροφο Χόνεκερ* που έχασε το ρολόι του κάτω από το κρεβάτι. Σωστά;»

Ο νεαρός χασκογέλασε. Έσκυψε μπροστά και κοίταξε τη Μίλερ στα μάτια:

«Σωστά, oberleutnant. Χάνει το ρολόι του και νομίζει ότι μπορεί να έχει κλαπεί. Έτσι, ζητάει από τον υπουργό Κρατικής Ασφάλειας να ερευνήσει».

Η Μίλερ ακούμπησε τους αγκώνες της στο τραπέζι και έβαλε το σαγόνι της στα ενωμένα χέρια της. Δεν είχε πρόθεση να πει στον Λάουτερμπεργκ να επαναλάβει το ανέκδοτο, αλλά ήταν φανερό ότι εκείνος ήταν έτοιμος να το κάνει.

«Όμως, αν θυμάμαι καλά», συνέχισε ο νεαρός, «ο σύντροφος Χόνεκερ βρίσκει το ρολόι και τηλεφωνεί στον υπουργό να σταματήσει την έρευνα». Σ' αυτό το σημείο έκανε μια παύση και έριξε ένα σκληρό βλέμμα στη Μίλερ: «Λοιπόν, δεν θα τελειώσεις το ανέκδοτο, oberleutnant;»

Η Μίλερ αναστέναξε πάλι κουρασμένα.

«Να το τελειώσω εγώ για σένα; Ο υπουργός απαντάει: “Λυπάμαι, αλλά είναι αργά. Έχουμε συλλάβει ήδη δέκα υπόπτους, και έχουν ομολογήσει όλοι”», είπε ο Λάουτερμπεργκ και έγειρε πίσω στην καρέκλα του γελώντας.

Η Μίλερ σηκώθηκε. Είχε ξανακούσει αυτό το ανέκδοτο, που

* Erich Honecker: πρόεδρος του Συμβουλίου Εθνικής Άμυνας (1971-1976) και πρόεδρος του Κρατικού Συμβουλίου της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας (1976-1989). (Σ.τ.Μ.)

δεν το έβρισκε ιδιαίτερα αστείο, και είχε βαρεθεί να ασχολείται με τον Στέφαν Λάουτερμπεργκ. Είχε βαρεθεί και την τρέχουσα δουλειά της.

«Φρουροί», φώναξε στον διάδρομο. «Πάρτε τον πίσω στο κελί του».

Δύο ένστολοι αστυνομικοί μπήκαν στην αίθουσα και ο ένας έδεσε με χειροπέδες τον νεαρό στο μπράτσο του. Ο Λάουτερμπεργκ κοίταξε περιφρονητικά τη Μίλερ καθώς την προσπερνούσαν πηγαίνοντας προς την πόρτα. Έπειτα γύρισε το κεφάλι και έφτυσε στα πόδια της.

Η Μίλερ αποφάσισε να περπατήσει τα δύο χιλιόμετρα μέχρι το διαμέρισμά της στη Σενχάουζερ Αλέε, αντί να πάρει τον υπόγειο σιδηρόδρομο ή το τραμ. Η βαριά καλοκαιρινή ζέστη – τόσο αποπνικτική στον περιορισμένο χώρο του αρχηγείου της αστυνομίας στην Κάιμπελστρασε – μετριάζοταν από ένα βραδινό αεράκι. Παρότι όμως η ατμόσφαιρα ήταν πιο ευχάριστη, εκείνη δεν μπορούσε να διώξει το αίσθημα της μοναξιάς, της αποξένωσης. Στο τμήμα ανθρωποκτονιών του Μίτε, κάτω από τις αψίδες του σιδηροδρομικού σταθμού της πλατείας Μαξ-Ένγκελς, εκείνη και ο Βέρνερ Τίλσενερ αποτελούσαν μια μικρή ομάδα. Εραστές, μόνο μία φορά, αλλά κυρίως καλοί φίλοι. Προς το παρόν όμως ο Τίλσενερ ήταν εκτός δράσης – στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου όπου ανέρρωνε από έναν τραυματισμό από σφαίρα που παραλίγο να τον σκοτώσει, χωρίς καμία ένδειξη για το πότε και αν θα επέστρεφε στη δουλειά του αστυνομικού. Η Κάιμπελστρασε είχε πολύ περισσότερους αστυνομικούς, αλλά η Μίλερ δεν γνώριζε κανέναν τόσο ώστε να τον θεωρήσει φίλο, εκτός ίσως από τον *criminaltechniker* Γιόνας. Ο αστυνομικός του ιατροδικαστικού τμήματος είχε συνεργαστεί μαζί της στην υπόθεση της δολοφονημένης κοπέλας στο νεκροταφείο στις αρχές του χρόνου.

Διέσχισε την Πρεντολάουερ Αλέε στο ύψος του Ampelmann

για τους πεζούς και συνέχισε με γρήγορο βήμα προς το διαμέρισμά της. Σε κάθε βήμα που έκανε αναρωτιόταν μήπως η καριέρα της στην αστυνομία, που κάποτε ήταν πολλά υποσχόμενη, είχε φτάσει σε αδιέξοδο. Και αυτό επειδή είχε αρνηθεί την προσφορά του oberstleutnant Κλάους Γιέγκερ να συνεργαστεί μαζί του στο Υπουργείο Κρατικής Ασφάλειας, τη Στάζι. Έπρεπε να ξέρει ότι ήταν από τις προσφορές που δεν επιτρέπεται να απορρίψεις.

Μόλις έφτασε στην είσοδο της πολυκατοικίας της, χαμογέλασε πικρόχολα. Το βαν παρακολούθησης που βρισκόταν εκεί τόσες βδομάδες είχε εξαφανιστεί επιτέλους. Σαν να μην ήταν αρκετά σημαντική πια. Όταν ανέβηκε τις σκάλες από την είσοδο στον πρώτο όροφο, το σχεδόν πανταχού παρόν κλικ από την πόρτα της φράου Όστερμαν δεν ακούστηκε. Ακόμη και η φράου Όστερμαν δεν έμπαινε πια στον κόπο να χώσει τη μύτη της στη ζωή της Μίλερ.

Γύρισε το κλειδί στην κλειδαριά και μπήκε στο διαμέρισμα. Κάποτε ήταν ένα ευτυχισμένο σπίτι για εκείνη και τον άντρα της, τον Γκότφριντ. Πρώην άντρα. Του είχαν επιτρέψει – ως εχθρού του κράτους για τις υποτιθέμενες αντιεπαναστατικές δραστηριότητές του – να αποσκιρτήσει στη Δύση, όπου χωρίς αμφιβολία θα ακολουθούσε μια επιτυχημένη καριέρα στη διδασκαλία. Αναρωτήθηκε πόσος καιρός θα περνούσε προτού οι Αρχές την αναγκάσουν – μόνη πια και διαζευγμένη – να μετακομίσει σε μικρότερο διαμέρισμα, ίσως ακόμη και σε κάποιο πανδοχείο της αστυνομίας. Η Μίλερ αναρρίγησε. Δεν θα μπορούσε να αντέξει κάτι τέτοιο. Θα ήταν σαν να επέστρεφε στη σχολή της αστυνομίας. Δεν ήθελε να θυμάται τον καιρό που είχε περάσει εκεί.

Πήγε κατευθείαν στην κρεβατοκάμαρα, πέταξε τα παπούτσια από τα πόδια της και ξάπλωσε στο κρεβάτι κοιτώντας τις ρωγμές στο περίτεχνο γύψινο ταβάνι. Έπρεπε να συνέλθει. Να πάρει μια απόφαση. Ή θα έμενε στην αστυνομία, προσπαθώντας να φέρει την καριέρα της στα ίσια, ή θα έφευγε. Ή το ένα ή το άλλο. Δεν

μπορούσε να αντέξει για πολλές μέρες ακόμη να προσπαθεί να κάνει ηλίθιους όπως ο Λάουτερμπεργκ, με τη δήθεν χίπικη δυτική συμπεριφορά τους, να ομολογήσουν ασήμαντα εγκλήματα κατά του κράτους. Ήταν πιο εξαντλητικό από την έρευνα για φόνο.

Πήρε μια βαθιά ανάσα. Ήταν απλώς μια δύσκολη μέρα. Μια από εκείνες τις μέρες που γυρίζεις επιτέλους στο σπίτι και αρχίζεις να γκρινιάζεις στον άντρα σου, στη γυναίκα σου, στην οικογένειά σου, για να το βγάλεις από μέσα σου, να αφήσεις την απογοήτευση να φύγει. Ο Γκότφριντ όμως ήταν παρελθόν, και αυτό ήταν εν μέρει δική της απόφαση. Για πρώτη φορά ύστερα από πολύ καιρό αφιέρωσε μια σκέψη στην οικογένειά της. Όχι ότι θα τη βοηθούσαν – ζούσαν εκατοντάδες χιλιόμετρα νότια, στο Όμπερχοφ, και αν δεν ένιωθε την επιθυμία να τους επισκεφθεί τα Χριστούγεννα, σίγουρα δεν θα το έκανε τώρα.

Το μυαλό της ξαναγύρισε στα γεγονότα στα όρη Χαρτς, προς το τέλος της τελευταίας μεγάλης υπόθεσης που της είχαν αναθέσει. Θυμήθηκε που είχε προσπαθήσει να γίνει ηρωίδα οδηγώντας τον εαυτό της και τον Τίλσερ σε μια παγίδα όπου ο βοηθός της παραλίγο να σκοτωθεί. Επειδή είχε πάει εκεί χωρίς ενισχύσεις. Και ο Βέρνερ Τίλσερ ήταν πια ξαπλωμένος σε ένα κρεβάτι τού νοσοκομείου Σαριτέ, ανήμπορος να μιλήσει, ανήμπορος να περπατήσει, διατηρώντας μετά βίας τις αισθήσεις του.

Σηκώθηκε. Ένα ντους και μετά θα πήγαινε να δει τον Τίλσερ. Η επίσκεψη θα της υπενθύμιζε ότι άλλοι ήταν σε χειρότερη κατάσταση από εκείνη. Πολύ χειρότερη.

2

Πριν καν ανοίξει την πόρτα του δωματίου του στο νοσοκομείο, η Μίλερ είδε από το τζάμι ότι η κατάσταση του Τίλσονερ είχε βελτιωθεί αισθητά. Ήταν ανακαθισμένος στο κρεβάτι και διάβαζε ένα βιβλίο, μια δραστηριότητα που δεν ταίριαζε στον βοηθό της με τη σαγηνευτική φωνή. Μόλις άνοιξε την πόρτα, η έκπληξή της εξανεμίστηκε αμέσως. Ο Τίλσονερ έκρυψε γρήγορα το βιβλίο κάτω από τα σκεπάσματα, προσπαθώντας να μην μπλέξει τα σωληνάκια του ορού και των φαρμάκων καθώς το έκανε.

Όχι όμως προτού εκείνη δει το εξώφυλλο: ένα ερωτικό μυθιστόρημα. Εξακολουθούσε να είναι ο εαυτός του λοιπόν, σκέφτηκε.

«Κά-ριν», τραύλισε εκείνος, ανήμπορος ακόμα να σχηματίσει τις λέξεις σωστά, τέσσερις μήνες μετά τη σφαίρα που είχε δεχτεί.

Η Μίλερ κάθισε δίπλα στο κρεβάτι και του έπιασε το χέρι προσεκτικά για να αποφύγει το ενδοφλέβιο σωληνάκι που ήταν τοποθετημένο στο πάνω μέρος της παλάμης του.

«Χαίρομαι που βλέπω ότι είσαι καλύτερα, Βέρνερ. Και που διαβάζεις, απ' ό,τι βλέπω».

Έκανε ότι άπλωνε το χέρι για να πιάσει το κρυμμένο βιβλίο, αλλά ο Τίλσονερ πίεσε με δύναμη τα σκεπάσματα και μόρφασε από τον πόνο που ακολούθησε.

«Πολύ... καλύ-τερα, ναι», κατένευσε. «Δια-βάζω», και της έκλεισε το μάτι δείχνοντας ότι δεν ντρεπόταν.

«Μακάρι να μπορούσα να πω κι εγώ το ίδιο», αναστέναξε εκείνη. «Η δουλειά είναι εφιάλτης. Θα προτιμούσα να ήμουν στο κρεβάτι και να διάβαζα ένα βιβλίο».

Δεν έπρεπε να σκοτίζει τον Τίλονερ με τα προβλήματά της. Όμως της έλειπε η καθημερινή σχέση με τον πρώην βοηθό της.

«Πώς είναι... τα πράγματα... στο...» Η μασημένη πρόταση σταμάτησε. Έβλεπε την προσπάθεια που κατέβαλλε στο πρόσωπό του, στο σμιλεμένο σαγόνι του που άρχιζε να επανέρχεται ύστερα από τόσες μέρες κατάκλισης. «Στο... γρα-φείο;»

Η Μίλερ ζάρωσε για μια στιγμή τα φρύδια προσπαθώντας να καταλάβει τι ήθελε να της πει. Μετά κατάλαβε. Σήκωσε τα μάτια ψηλά:

«Δεν είμαι στο γραφείο της πλατείας Μαρξ-Ένγκελς πια. Έχω μεταφερθεί στην Κάιμπελστρασε. Κάποιος άλλος είναι επικεφαλής στο τμήμα ανθρωποκτονιών». Άκουγε τη συγκίνηση και τον πόνο στη φωνή της, έβλεπε τη συμπόνια στα μάτια του Τίλονερ. «Με έχουν βάλει να κάνω τις βαρετές δουλειές που θα έπρεπε να καθαρίζουν οι ένστολοι. Με έχουν βάλει στην άκρη, Βέρνερ». Πλησίασε και ψιθύρισε στο αυτί του: «Και όλα αυτά επειδή δεν πήρα τη δουλειά που μου πρόσφερε ο φίλος σου ο Γιέγκερ. Μάλλον δεν ήταν το πιο λογικό πράγμα που έχω κάνει στη ζωή μου».

Ο Τίλονερ χαμογέλασε και της έσφιξε το χέρι:

«Σου... αξί-ζει... κά-τι... καλύ-τερο».

Και πάλι, η Μίλερ χρειάστηκε κάποια δευτερόλεπτα για να καταλάβει τις λέξεις που με τόση δυσκολία είχε σχηματίσει ο βοηθός της. Μόλις τις κατάλαβε, χαμογέλασε πλατιά:

«Μην είσαι τόσο άνετος με τα κομπλιμέντα. Δεν σου πάει καθόλου».

Το τρίξιμο της διπλής πόρτας που άνοιξε και έκλεισε τους έκανε να γυρίσουν το κεφάλι. Ο Τίλονερ είχε κι άλλον επισκέπτη. Τον oberst Ράινιγκερ. Τον διευθυντή της Αστυνομίας του Λαού, που είχε προτείνει αρχικά τη Μίλερ για προαγωγή και την είχε

προστατέψει στην προηγούμενη έρευνά της όταν είχε καταπατήσει κάθε κανόνα. Τελικά όμως είχε βάλει την υπογραφή του για τη μετάθεσή της στο αρχηγείο της Κάιμπελστρασε. Η Μίλερ δεν χάρηκε ιδιαίτερα που τον είδε, αλλά εκείνος έδειχνε κεφάτος.

«Χαίρομαι που σε βλέπω να κάθεσαι, σύντροφε unterleutnant», είπε στον Τίλσνερ ενώ τραβούσε μια καρέκλα από την άλλη πλευρά του κρεβατιού από αυτή στην οποία καθόταν η Μίλερ, και τα κουμπιά της στολής του τεντώθηκαν καθώς η κοιλιά που απειλούσε να πεταχτεί από το παντελόνι του.

Εκείνη τον παρακολούθησε ενώ τίνιζε τη συνηθισμένη φανταστική σκόνη από τις επωμίδες του, κάτι που έκανε για να τραβάει την προσοχή στα χρυσά αστέρια που έδειχναν τον βαθμό του. Ενώ τα μάτια του Ράινγκερ θαύμαζαν τους ώμους του, ο Τίλσνερ προσπάθησε να μιμηθεί κοροϊδευτικά την κίνηση, αν και τα σωληνάκια δεν του επέτρεψαν να το κάνει και πολύ αποτελεσματικά. Είχε ακόμα τη διαβολιά μέσα του.

Επανερχεται κανονικά, σκέφτηκε η Μίλερ.

Ο Ράινγκερ κοίταξε πάνω ακριβώς τη στιγμή που ο Τίλσνερ κατέβαζε το χέρι του στα γόνατά του.

«Με αυτόν τον ρυθμό», είπε ο αστυνομικός διευθυντής, «θα σε έχουμε σύντομα πίσω στην επόμενη υπόθεση της Κρίπο».

«Όχι... χω-ρίς... την... Κά-ριν!» μόρφασε ο Τίλσνερ και η Μίλερ δεν ήταν σίγουρη αν το έκανε από τον πόνο ή από τη δυσκολία να δώσει έμφαση σε αυτό που ήθελε να πει.

Ο Ράινγκερ συνοφρυώθηκε και κοίταξε απορημένος τη Μίλερ.

«Τι λέει, Κάριν; Μπορείς να καταλάβεις;»

«Νομίζω ότι είπε “Όχι χωρίς την Κάριν”, σύντροφε oberst».

Είδε το πρόσωπο του Ράινγκερ να κοκκινίζει.

«Μάλιστα. Ε, λοιπόν, αυτό δεν θα συμβεί προς το παρόν. Λυπάμαι, αλλά δεν είναι δική μου αρμοδιότητα». Έπειτα ο Ράινγκερ κοίταξε τη Μίλερ στα μάτια: «Λοιπόν, Κάριν, χάρηκα που σε βρήκα εδώ. Εμείς οι δύο πρέπει να μιλήσουμε».

Ο Τίλσονερ προσπάθησε να σχηματίσει μια πρόταση, αλλά, πριν προλάβει να μιλήσει, ο Ράινιγκερ σηκώθηκε και έκανε νόημα με τα μάτια στη Μίλερ, δείχνοντας ότι έπρεπε να συνεχίσουν τη συζήτηση μακριά από τον βοηθό της, στον διάδρομο.

Έπειτα προχώρησε προς την πόρτα με το παράξενο βάδισμά του που θύμιζε πιγκουίνο, ένα βάδισμα που έδινε στη Μίλερ – και σε όποιον άλλο τον παρακολουθούσε – την εντύπωση ότι, όποια και να ήταν η αποστολή του, ήταν πιο σημαντική από την προηγούμενη.

Καθώς σηκώθηκε για να τον ακολουθήσει, το βλέμμα της συναντήθηκε με το βλέμμα του Τίλσονερ και χαμογέλασαν ο ένας στον άλλο.

Ο Ράινιγκερ έκανε νεύμα στη Μίλερ να τον ακολουθήσει σε μια σειρά καθισμάτων κατά μήκος του διαδρόμου, κάθισε και άρχισε να μιλάει χαμηλόφωνα:

«Θα έπρεπε να μαντέψω ότι θα ήσουν εδώ. Ήρθα στην Κάιμπελστρασε, αλλά μου είπαν ότι είχες σχολάσει».

Η Μίλερ ήξερε ότι επρόκειτο για προειδοποίηση, αλλά είχε φτάσει στο σημείο που δεν την ενδιέφερε πια.

«Έχουμε ένα πρόβλημα, Κάριν. Πιστεύω ότι είσαι το κατάλληλο άτομο για να μας βοηθήσει. Ίσως υπάρχει τρόπος να σε φέρουμε πίσω στο ανθρωποκτονιών. Φαντάζομαι πως θα σου άρεσε».

Η Μίλερ έγινε αμέσως καχύποπτη. Την είχαν αφήσει μόνη της στο σκυλόσπιτο της Κάιμπελστρασε για κάποιον λόγο. Γιατί ο διευθυντής προσπαθούσε να τη βγάλει από εκεί;

Παρά τις αμφιβολίες της, ένευσε καταφατικά:

«Περί τίνος πρόκειται, σύντροφε oberst;»

«Έχουν μια δύσκολη υπόθεση κοντά στη Λειψία. Στην περιφέρεια Χάλε. Στη Χάλε-Νόιστατ, για την ακρίβεια. Την ξέρεις ίσως;»

Η Μίλερ ένευσε πάλι καταφατικά:

«Φυσικά, σύντροφε oberst».

Δεν είχε πάει ποτέ, αλλά ήξερε την πόλη από την τηλεόραση και τα περιοδικά. Ήταν, σε έναν βαθμό, το καμάρι της Λαϊκής Δημοκρατίας. Κάποια στιγμή γύρω στους εκατό χιλιάδες πολίτες θα τοποθετούνταν σε σπίτια στην καινούργια πόλη ακριβώς δυτικά της πόλης Χάλε. Εκατό χιλιάδες πολίτες σε δικά τους διαμερίσματα. Σειρές ολόκληρες από plattenbauten – πολυκατοικίες από τοιμεντένιες πλάκες –, με τις καλύτερες παροχές για την κοινότητα. Το όνειρο του σοσιαλισμού σε ολοζώντανη μορφή. Η κομμουνιστική Ανατολή, που θα έδειχνε ότι μπορούσε να κάνει τα πράγματα καλύτερα από τη διεφθαρμένη, καπιταλιστική Δύση.

«Έπρεπε να το κρατήσουμε μυστικό», είπε ο Ράινγκερ ενώ τα μάτια του σάρωναν τον διάδρομο του νοσοκομείου για να βεβαιωθεί ότι δεν τους άκουγε κανείς, «αλλά έχουν εξαφανιστεί δύο μωρά. Δίδυμα. Την υπόθεση έχει αναλάβει το Υπουργείο Κρατικής Ασφάλειας, για να ελέγξει την κατάσταση».

Η Μίλερ απογοητεύτηκε μόλις το άκουσε. Δεν ήθελε να πάρει μέρος σε άλλη μία έρευνα στην οποία θα ήταν αναγκασμένη να υπακούει στις διαταγές της Στάζι, όσο και αν λαχταρούσε να αφήσει πίσω της το χαμαλίκι των ανακρίσεων στην Κάμπελστρασε.

«Θέλουν τη βοήθεια μιας γυναίκας αστυνομικού της Αστυνομίας του Λαού. Αναφέρθηκε το όνομά σου. Θα είναι μια ευκαιρία να επιστρέψεις στη δράση, Κάριν. Είσαι καλή αστυνομικός. Το ξέρω και το ξέρεις. Αυτό που συνέβη με τον Γιέγκερ... τι να πω, ήταν μάλλον ατυχές. Όμως είναι καλό σημάδι ότι το όνομά σου ακούστηκε πάλι».

Η Μίλερ αναστέναξε:

«Το θέμα είναι ότι έχω δεθεί με το Βερολίνο, σύντροφε oberst. Είναι το σπίτι μου τώρα, η πόλη μου. Δεν είμαι σίγουρη ότι θέλω να δουλέψω μακριά από την πρωτεύουσα. Δεν θα ήταν καλύτερα να αναλάβουν την υπόθεση οι αστυνομικοί της περιοχής, αντί να φέρουν κάποιον απέξω;»

Ο Ράινγκερ πήρε μια αργή ανάσα, προσθέτοντας ακόμη περισσότερο πίεση στα τσιτωμένα κουμπιά της στολής του:

«Ας το θέσουμε έτσι, Κάριν. Αν θέλεις ποτέ να ανέβεις πιο ψηλά από τον βαθμό του oberleutnant, τότε θα πρέπει να λες πού και πού ναι. Θα πρέπει να αναλαμβάνεις δουλειές που δεν σου αρέσουν ιδιαίτερα, σε μέρη στα οποία μπορεί να μη θέλεις να πας. Σου δίνεται μια ευκαιρία. Μόνο που δεν πρέπει να γίνουν λανθασμένες εκτιμήσεις, όπως την τελευταία φορά. Οι επιδόσεις σου θα παρακολουθούνται στενά και, όπως μπορείς να φανταστείς, όχι μόνο από την Αστυνομία του Λαού».

«Μπορώ τουλάχιστον να το σκεφτώ;»

«Για λίγο, ναι. Δεν μπορείς όμως να το συζητήσεις με τον Τίλσνερ». Ο αστυνομικός διευθυντής σηκώθηκε και περίμενε τη Μίλερ να τον ακολουθήσει μέχρι τη γυάλινη πόρτα του γραφείου του Τίλσνερ. Έδειξε με τα μάτια του τον βοηθό της, που προσπαθούσε πάλι να διαβάσει το βιβλίο του κρυφά. «Δεν θέλω να αναστατωθεί, νομίζοντας ότι θα έρθει μαζί σου εκεί, και να βγει από το νοσοκομείο. Η κατάσταση του βελτιώνεται, όπως έχεις δει, οι σωματικές πληγές έχουν σχεδόν θεραπευτεί. Όμως χρειάζεται χρόνος για να επιστρέψει στη δουλειά. Έχασε πολύ αίμα πολύ γρήγορα και οι γιατροί λένε ότι αυτό οδήγησε σε ήπιο εγκεφαλικό. Με τον καιρό μπορεί να αναρρώσει εντελώς και, προφανώς, όλοι ελπίζουμε ότι αυτό θα συμβεί σχετικά σύντομα. Προς το παρόν όμως χρειάζεται λογοθεραπεία, φυσικοθεραπεία... ίσως ακόμη και ψυχοθεραπεία... Είναι ζήτημα μηνών, τουλάχιστον, ακόμη και να σκεφτούμε την επιστροφή του στη δουλειά».

Η Μίλερ ένευσε καταφατικά. Ακολούθησε μια στιγμή σιωπής. Και οι δύο στέκονταν αμήχανοι, στηριζόμενοι πότε στο ένα πόδι και πότε στο άλλο, και ο Ράινγκερ έδειχνε να περιμένει κάτι:

«Λοιπόν, το σκέφτηκες, Κάριν;»

Εκείνη άρχισε να μιλά:

«Εννοούσα να το σκεφτώ καλά. Να σου απαντήσω αύριο;»

Ο Ράινιγκερ αναστέναξε:

«Δεν έχω χρόνο. Είπα ότι θα απαντήσω στην Αστυνομία του Λαού στη Χάλε μέχρι το βράδυ». Κοίταξε το ρολόι του, μετά την κοίταξε πάλι στα μάτια: «Με άλλα λόγια, τώρα περίπου».

Η Μίλερ γέλασε κοφτά και κούνησε έκπληκτη το κεφάλι.

«Είναι και κάτι άλλο που πρέπει να σου πω, Κάριν, που μπορεί να σε βοηθήσει να αποφασίσεις. Δεν πρόκειται για απλή υπόθεση εξαφάνισης. Ένα από τα μωρά έχει βρεθεί. Νεκρό. Και όχι από φυσικά αίτια. Είναι έρευνα για φόνο. Αν συμφωνήσεις, θα σου ορίσουμε νέο βοηθό – από άλλη περιοχή, όπως εσύ. Το σημαντικό για σένα, Κάριν, είναι ότι θα γίνεις πάλι επικεφαλής της δικής σου ερευνητικής ομάδας».

Ο Ράινιγκερ την κοίταξε. Είχε όλους τους άσους στο χέρι του και ήξερε ότι η Μίλερ δεν θα μπορούσε να αντισταθεί. Ήταν αυτό που ήθελε. Και οι δύο ήξεραν τι ήθελε. Να επιστρέψει στη δουλειά που αγαπούσε.

«Τότε, ναι», αναστέναξε εκείνη. «Ήξερες από την αρχή ότι θα έλεγα ναι. Μήπως μπορείς όμως να μου πεις περισσότερα για την υπόθεση;»

Ο Ράινιγκερ χαμογέλασε αμυδρά και η Μίλερ κατάλαβε ότι θα έπαιρνε αυτό για το οποίο είχε πάει.

«Ξέρεις αυτά που χρειάζεται να ξέρεις προς το παρόν. Δεν υπάρχει λόγος να ταραξω τα νερά. Θα σου δώσουν όλα τα στοιχεία μόλις φτάσεις εκεί».

Η Μίλερ συνοφρυώθηκε. Μια έρευνα για την οποία ο προϊστάμενός της δεν ήταν προετοιμασμένος να μιλήσει – εκτός από τις βασικές λεπτομέρειες – ακουγόταν ενδεχομένως προβληματική. Και η ανάγκη να φέρει κάποιον από το Βερολίνο φαινόταν πολύ ύποπτη. Κάτω όμως από τις συγκεκριμένες συνθήκες, ακόμη και μια προβληματική και ύποπτη υπόθεση ήταν πιο ελκυστική από τη βαρετή δουλειά γραφείου στα κεντρικά.